

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 116 (05/02) - 020405

arbetarmakt.com

Innehåll

- Protestera mot Israels krig!
- Demonstrationer till stöd för Palestina
- Italien: Den största demonstrationen någonsin
- Kina: Olje-, stål- och textilarbetare protesterar
- Zimbabwe: Mugabe bluffar sig till seger
- Recension: "Det vi inte fick veta", av John Pilger (Ordfront)

Protestera mot Israels krig!

Under påsken har världens teveskärmar dominerats av bilder från Israels förnyade offensiv mot palestinska områden. Palestiniernas ledare Arafat har sedan långfredagen omringats i sitt högkvarter i Ramallah. Hans hälsotillstånd sägs vara kritiskt och Sharon har förklarat att Arafat får resa vart han vill - men då kan han inte komma tillbaka! I skrivande stund fortsätter och intensifieras den israeliska offensiv vars slutmål alltmer börjar likna en ny ockupation eller ett fullständigt fördrivande av palestinierna.

Palestiniernas svar har varit spridda försök till motstånd från milisgrupper och självmordsbombare som sökt sig till israeliska städer för att spränga sig själva och så många israeler som möjligt. Det är desperata försök till försvar med vapen som helt saknar effektivitet mot israelernas tanks och bestyckade helikoptrar.

Men palestinierna har en stor reserv som knappast utnyttjas alls. Den reserven består av folkets stora massa i Mellanöstern, alla de arbetare och bönder som hatar sina korrumperade härskare (som Mubarak i Egypten eller Saddam Hussein i Irak); den består också av krigsmotståndarna i Israel och de araber och andra grupper som visserligen är israeliska medborgare men snarare behandlas som andra klassens medborgare; den består också av arbetare, socialister och krigsmotståndare i hela världen som stödjer palestiniernas kamp för sina rättigheter.

Hela denna reserv förekommer knappast alls i Arafats och de andra palestinska ledarnas kalkyler. Istället vädjar man ständigt till USA:s president Bush eller EU:s ledare. FN:s säkerhetsråd kände sig visserligen tvingat att under påsken anta en resolution som kräver att Israel drar tillbaka sina trupper från palestinska områden, men vem tror på allvar att USA - som för en gångs skull röstade för en resolution som är kritisk till Israel - verkligen kommer att tillåta ett ingripande mot Israel.

Folkpartiets ledare Lars Leijonborg kräver förvisso ett internationellt ingripande och Dagens nyheter noterar i sin ledare den 2 april följande fakta: "Så länge dödandet fortsätter i Mellanöstern kommer Washington inte att få arabvärldens stöd för en attack mot Saddam Hussein." Det är möjligt att Ariel Sharons regering håller på att bli ett problem, ett störande inslag i Bushs "krig mot terrorismen". Men därifrån och till ett stöd för utstationerande av FN-trupper i området är det mycket långt.

Hundratals fredsaktivister har visat stort personligt mod genom att resa till palestinska områden för att agera som levande sköldar mot israeliska soldater. Världens arbetare och förtryckta måste också sluta upp i solidaritet med palestinerna.

Vi uppmanar alla arbetare, socialister, fackföreningar och andra arbetarorganisationer att protestera mot Israels förnyade ockupation av palestinska områden. De primära villkoren för ett slut på våldet kan bara vara:

Ut med alla israeliska trupper från palestinska områden!

Utplös alla bosättningar i palestinska områden!

Alla palestinska flyktingar måste få återvända!

Demonstrationer till stöd för Palestina

I Stockholm och Göteborg kommer demonstrationer att hållas till stöd för palestinernas kamp.
STOCKHOLM

Tidpunkt: 13.00, lördagen den 6 april

Plats: Medborgarplatsen, tåg mot riksdagshuset.

Paroller:

Stoppa massakern i Palestina!

Stöd det palestinska folket!

Bojkotta Israel!

Arrangörer: Nätverket för Palestina

GÖTEBORG

Tidpunkt: 13.00, söndagen den 7 april

Plats: Götaplatsen, tåg mot Gustav Adofs torg

Paroller:

Protestera mot Israels våldspolitik!

Försvara folkrätten - bojkotta Israel!

Kräv att den svenska regeringen bryter med Israel och agerar till stöd för FN:s resolutioner!

Arrangörer: Solidaritetskommitten för Palestina - Nätverket Stoppa USAs krig

Italien: Den största demonstrationen någonsin

Två miljoner gick ut på gatorna i Rom lördagen den 23 mars för att protestera mot premiärminister Silvio Berlusconi planer på att slå sönder arbetarnas lagliga rättigheter. Demonstrationen sammankallades av den största fackliga landsorganisationen, CGIL, och var den största någonsin i Italien.

Förutom att vara ett kraftfullt svar till Berlusconi blev det dessutom det bästa tänkbara avvisandet av de som genomförde mordet på ekonomen och arbetsjuristen professor Marco Biagi bara fem dagar tidigare.

Biagi var inte bara vilken professor som helst. Han var författare till den notoriska "vitbok" som utgjorde grunden för regeringens förslag att "reformera" arbetsmarknaden till förmån för Italiens arbetsgivarförening. Han var också starkt inblandad i regeringens försök att modifiera paragraf 18 i de bestämmelser som skyddar arbetarna mot orättvisa avskedanden.

Biagis idéer var kort sagt helt igenom ruttna. De var borgarnas idéer inslagna i den borgerliga akademins skära band och liberalernas bluff om "återhållsamhet" och "kompromiss".

Men trots allt detta måste mordet på honom fördömas. Biagis proborgerliga argument och hans försök att presentera sin politik helt enkelt som "objektivt nödvändig" kunde inte motstå de italienska arbetarnas militans, och hans utnyttjande av sin akademiska status skulle inte ha motstått en beslutsam kampanj för att få bort honom. Mordet på Biagi kan inte spela någon som helst roll i arbetarklassens kampanj mot Berlusconi - men det var inte heller avsikten.

Det som politiskt befann sig i mördarens sikte var den massrörelse som har vuxit snabbt efter mordet på Carlo Giuliani i Genua i juli förra året. På kort sikt var målet lördagens demonstration. Vem som än dödade Biagi ville dra bort uppmärksamheten från massrörelsens betydelse, kanske också förhindra att demonstrationen ägde rum.

Enligt ett dokument som publicerats på www.caserta24ore.it var mordet ett verk av "Röda brigaderna för byggandet av det kämpande kommunistiska partiet". Trots sitt namn och den flitiga användningen av "marxistisk" vokabulär i den 26 sidor långa kommuniken, är detta en grupp vars hela strategi är djupt arbetarfientlig. Även om den senaste litanian har få hänvisningar till Biagi, klargör den verkligen att "brigaderna" fortfarande anser att arbetarna är passiva och ogenomträngliga för revolutionära idéer. Detta gör, enligt deras analys, deras egen "revolutionära" intervention nödvändig.

Det faktum att mordet kommer vid en tid när den påstått passiva arbetarrörelsen är alltmer dynamisk, tyder på att mordet var ett försök av brigaderna att tvinga tillbaka verkligheten så att den ska stämma med deras teori.

Kommunikén kan också ha varit utfärdad av en enhet i hemliga polisen som förklarar sig till de obefintliga Röda brigaderna. Det tomma språk som traditionellt används av brigaderna är inte svårt att efterapa ens för den mest korkade agent för staten. Vi får inte heller glömma att, trots en rapport nyligen som publicerats i den italienska pressen, och trots att Biagis liv var i fara, fick han inte tillbaka den väpnade eskort som fräntogs honom förra året. Statens agenter har tidigare varit inblandade i terroristiska aktiviteter och staten hade ett tydligt intresse av att störa förberedelserna inför lördagens demonstration.

Vilken effekt fick då mordet på Biagi? Å ena sidan insåg fackföreningarna att mordet på Biagi var ett angrepp på dem och deras kamp mot förändringarna i paragraf 18. Istället för att slå till reträtt av rädsla fördömde fackbyråkratin i CGIL helt riktigt mordet och stod fast vid demonstrationen den 23 mars. De stod också fast vid den generalstrejk som planeras i april.

Genom att bredda demonstrationen till ett fördömande av terror och försvar av demokrati har fackledarna egentligen försvagat kampanjen mot Berlusconi, och detta är farligt. Det står i stark kontrast till att samma ledare vägrade att försvara demonstranternas demokratiska rättigheter i Genua gentemot karabinjärearnas terrortaktik. CGIL:s ledare har varit mer benägna att eftersträva förhandlingar med regeringen än att leda massmobiliseringar. Det var tryck underifrån som tvingade fram den stora demonstrationen.

Revolutionärer och aktivister från arbetarrörelsen och den antikapitalistiska rörelsen, som vuxit samman sedan Genua, måste kämpa för att se till att CGIL nu inte urvattnar eller till och med inställer generalstrejken. De sociala forum som vuxit fram i stad efter stad över hela Italien måste bli generalstrejkens organisationscentrum, som drar in delegater från arbetsplatser, fackföreningar och politiska organisationer för att se till att strejken blir början till slutet för Berlusconi - och Biagis "vitbok".

Workers Power Global, Rom

Kina: Olje-, stål- och textilarbetare protesterar

Strejker och protester som omfattar tiotusentals arbetare har skakat stora industristäder i Kinas nordöstra provinser - Heilongjiang och Liaoning. De har lett till stora potentiella framsteg i arbetarnas motstånd mot effekterna av privatiseringar och nedläggningar av arbetsplatser.

I Daqing demonstrerade den 1 mars 3 000 arbetare som avskedats i oljeindustrin och som krävde utbetalning av löner. Den 4 mars protesterade 50 000 arbetare utanför företagets huvudkontor och

störde järnvägsnätet och möttes av paramilitär polis och ett tanksregemente. Två dagar senare återvände 40 000 till staden under rapporterade konfrontationer med paramilitära styrkor.

Enligt rapporter som uppfångats av China Labour Bulletin i Hongkong tillhör de avskedade arbetarna en ny fackförening som också växer snabbt i andra centrum för oljeindustrin så långt bort som i Xinjiang i västra Kina och Sichuan i sydväst.

Spridningen av arbetarnas motstånd återspeglar omfattningen av de avskedanden som tvingats fram av de nya bossarna inom industrin. Det största företaget inom oljeindustrin, Sinopec, har exempelvis redan avskedat 250 000 och planerar ytterligare 100 000 avskedanden under de närmaste fem åren.

Bakgrunden till nedläggningarna i Daqing visar med all tydlighet vad den kapitalistiska restaurationen har inneburit inom industrin. Petro-China bildades 1998 utifrån den statliga oljeindustrins tillgångar i Nordkina. Dess nya ledning, som fortfarande domineras av representanter för kommunistpartiet, förberedde företaget för introduktion på börserna i New York och Hongkong genom en "omstrukturering" som endast lämnade kvar de nybyggda anläggningarna och som innebar att de gamla, inklusive Daqing, skulle försvinna. Arbetarnas motstånd splittrades genom överenskommelser att betala bidrag för både välfärd och uppvärmning. Det är uteblivna utbetalningar av dessa som utlöst protesterna.

Massiva nedskärningar har också ägt rum i andra nyckelindustrier i nordöstra Kina, stål- och textilindustrin. I Liaoyang ledde de till gemensamma demonstrationer av sjutusen arbetare från sex fabriker under början av mars. Detta följdes av demonstrationer med 30 000 arbetare från 20 fabriker mellan den 12 och den 14 mars. Även här har arbetarna valt sina egna delegater för att företräda dem, men deras ledare - Yao Fuxin, en arbetare som avskedats från en järn-legeringsanläggning - greps.

Trots rapporter om konfrontationer med polis och paramilitära enheter, verkar det inte ha förekommit någon omfattande militär repression mot de senaste strejkerna. Detta kan återspegla mer än bara lokala befälhavares tvekan. Beijing är alldeles tydligt oroad av oroligheter under ett år som kommer att uppleva inledningen av maktens överförande från den nuvarande ledningen kring Jiang Zemin.

Den ansedda borgerliga tidningen Financial Times i London tror att rädsla för oroligheter ligger bakom en minskad hastighet i genomförandet av många av de "reformer" som införts i Kina för att landet skulle kvalificera sig för medlemskap i Världshandelsorganisationen i början av detta år. Om detta stämmer, kommer det sannolikt att visa sig vara enbart lugnet före stormen. Enbart i januari uppgick utländska direkta investeringar i Kina till 2 966 miljarder USA-dollar, en tredjedel mer än föregående år, och kontrakterade investeringar uppgick till 7 187 miljarder USA-dollar, nästan dubbelt så mycket som förra årets siffror.

Orsaken till denna omfattande ökning av avskedanden är att Kina nu har börjat öppna delar av ekonomin som tidigare varit stängda för utländska investeringar. Dessa investeringar kommer oundvikligen att leda till omstrukturering och rubbningar som de gjort i andra sektorer av ekonomin.

Den destabilisering som orsakats av kapitalismens återupprättande och utveckling har inte bara, vilket rapporterna från Daqing och Liaoyang visar, omstrukturerat industrin utan också uppmuntrat arbetarna till att omstrukturera sina egna organisationer.

Under de kommande åren, när fler industrier och regioner dras in i strömvirveln, och byråkraterna i Beijing tävlar om de ledande positionerna, måste Kinas arbetare utvidga och fördjupa sina egna oberoende organisationer så att de inte bara inkluderar de traditionella industrierna utan också de nya.

Workers Power Global, London

Zimbabwe: Mugabe bluffar sig till seger

Om någon tvivlade om utgången av valet, så blev Robert Mugabe som väntat i mars återvald som

president i Zimbabwe med 56 procent av rösterna. Oppositionen, Rörelsen för demokratisk förändring (MDC), vars kandidat Morgan Tsvangiri kom på andra plats, fick sina bästa resultat i de två stora städerna Harare och Bulawayo men också i Matabeleland. Mugabe gjorde bäst ifrån sig i Mashonaland.

Röstningen förlängdes av en domare vid högsta domstolen efter massprotester av MDC:s anhängare i Harare som hade hindrats från att rösta genom byråkratiska hinder. Det fanns till och med rapporter om misshandel och trakasserier mot oppositionens aktivister. Efter röstningen fäste MDC uppmärksamheten på omfattande missbruk av valsystemet inklusive att lägga till röster i områden där Mugabe har stort stöd och ta bort människor ur röstlängderna i städerna och i oppositionens starkaste fästen. Dessa anklagelser understöddes av internationella observatörer.

MDC hävdade att Tsvangiri skulle ha vunnit med mer än 100 000 röster. Men istället för att uppmäna folket att driva bort Mugabe från makten förlitade sig MDC:s ledning på att utöva påtryckningar mot det brittiska samväldets ledare. De gjorde inte ens något när deras ledare formellt anklagades för förräderi. Istället manade de sina anhängare att "hålla sig inom lagens ramar". Därför har de enda handlingar som vidtagits mot Mugabe och hans anhängare varit samväldets suspension av Zimbabwe under ett år. Detta beslutades efter en hel del påtryckningar bakom kulisserna efter att sydafrikanska observatörer förklarat att valet var rättvist. Efter internationellt fördömande av valet, inklusive av president George Bush som ju vet en hel del om valfusk, instämde Olusegun Obasanjo, den nigerianske presidenten, och Thabo Mbeki från Sydafrika med den australiensiske premiärministern John Howard om suspensionen. De båda afrikanska presidenterna har egna allvarliga problem och genom att instämma i suspensionen har de garanterat att "det internationella samfundet" kommer att betrakta deras inrikespolitik med vänligare blickar. Inte desto mindre finns det kritik i Afrika mot deras beslut. Tidningar i Sydafrika och Nigeria har anklagat sina ledare för att ge efter för västerländska och kolonialistiska påtryckningar. Men MDC och vad som återstår av den oberoende pressen i Zimbabwe prisade suspensionen och hävdar nu att Mugabes dagar är räknade. Suspensionen kommer dock i sig inte att bidra mycket till att störta Mugabe. Hans slagskämpar i Zanu-PF genomför fortfarande angrepp på oppositionen, hans vänner berikar sig fortfarande själva och han själv sitter ännu säkrare vid makten sedan valet. De verkliga förlorarna är Zimbabwes arbetare och bönder. Om något ytterligare bevis behövdes för MDC:s underkastelse i förhållande till borgarna och det globala kapitalet, så finns det i dess svar på efterspelet till valfiaskot. När Tsvangirai ställdes inför omfattande ilska över valet, vägrade han inte bara att ta ledningen i att mobilisera sina egna anhängare utan motsatte sig aktivt en tredagars strejk som fackföreningarna manat till som protest mot valbluffen. Istället för att bygga vidare på oppositionen i Zimbabwe har MDC argumenterat för att arbetarna ska förlita sig på samväldets diplomater. Arbetarna i Zimbabwe har en fin meritlista med kamp mot Mugabe. Om de inte ska genomlida ännu mer fattigdom och repression på grund av hans politik, då måste de göra sig av med MDC:s ledning och förlita sig på sin egen styrka.

Workers Power Global, London

Recension: "Det vi inte fick veta", av John Pilger (Ordfront)

Lagom till våren släppte bokförlaget Ordfront en bok i pocketformat med ett urval av artiklar skrivna av journalisten och dokumentärfilmaren John Pilger. Boken heter Det vi inte fick veta och allt som allt ryms i den 45 artiklar på 224 sidor, många av dem publicerade i Aftonbladet, från 1998 till 2001.

John Pilger kommer från Australien och började sin bana som journalist redan 1958. På 70-talet jobbade han samtidigt som dokumentärfilmare och han har gjort flera filmer om Vietnam och Kambodja. Han har fått ett flertal utmärkelser för sitt arbete och åtnjuter hög prestige bland radikala journalister. I Sverige har man bl.a. kunnat läsa hans artiklar i Aftonbladet sedan 1992.

Förra året sände SVT en av hans dokumentärer som handlade om Irak, ett inslag som kraftfullt fördömde bombningarna och embargot mot landet och som avslöjande redogjorde för de

fruktansvärda konsekvenser det irakiska folket drabbas av.

John Pilger har under 90-talet varit en av de radikala pressröster som engagerat sig i frågan om Irak och mot den folkmordspolitik som bedrivs av den amerikanska och brittiska imperialismen. Sedan gulfkriget 1991 (då mer än 200 000 irakier dödades) har den imperialistiska sanktionspolitiken, som upprätthålls av FN, hittills dödat omkring en och en halv miljon civila irakier, varav drygt en halv miljon av de drabbade är barn. Siffrorna, som är från 1998, anses nu föråldrade. Det irakiska hälsoministeriet anger att drygt 1.2 miljoner barn dött som en direkt följd av sanktionspolitiken. Varje månad dör ca 4000 barn p.g.a. brist på mediciner. Produkter som omfattas av sanktionspolitiken är bl.a. medicinska hjälpmedel såsom antibiotika, bandage, suturtråd, stetoskop, röntgenutrustning, scannerutrustning och vattenreningstabletter. Andra produkter som belagts med transportförbud är barnkläder, dambindor, glödlampor, skolböcker, papper, pennor, rengöringsmedel och skosnören.

Sedan 1998 har amerikanska bombplan själva genomfört över 24 000 bombträder mot Irak i de flygförbudszoner som USA och Storbritannien själva beslutat om. Under Gulfkriget, som Pilger helt riktigt kallar för "en typisk kolonial invasion", släpptes 88 500 bomber över Irak och Kuwait. Av dessa släpptes 70 procent över befolkade icke-militära mål. Något att tänka på för alla de som hyser illusioner om "smarta bomber" och den "precisions-säkerhet" som de amerikanska respektive brittiska missilerna sägs besitta.

Pilger avslöjar grymheterna mot det irakiska folket och de intressen som försvarar och genomför kriget. Han drar sig inte för att brännmärka kriget mot Irak som ett krig mellan imperialistiska intressen och ett hårt drabbat folk. Han synar i sina artiklar också imperialismens täta band till Saddam Husseins diktatur före denne satte sig upp mot de styrande i väst. Brittisk industri försåg exempelvis den irakiska regimen med all den teknologi som behövdes för att bygga massförstörelsevapen. Vapen som bl.a. användes gentemot den kurdiska minoriteten.

När man läser Pilgers artiklar är det svårt att undgå att bli förbannad. Det är en journalistisk som på ett kraftfullt sätt avslöjar de fruktansvärda brott mot mänskligheten som den moderna imperialismen gjort och gör sig skyldig till.

Förutom de artiklar som handlar om Irak skriver Pilger om imperialismens stöd till Suharto-regimen i Indonesien (som mördade uppskattningsvis en miljon kommunister 1965), det aktiva stödet i form av vapenförsäljning till folkmordet på omkring 250 000 östtimorer och imperialismens bombningar och återkoloniseringen av Balkan.

Han granskar också kriget mot FARC-gerillan i Colombia, den av imperialismen backade regimen i Burma, det tjugofem år långa embargot av Vietnam och dess konsekvenser, den rasistiska australiensiska regimen förtryck av ursprungsbefolkningen, imperialismen i Afrika mm.

Vi får läsa om den brittiska interventionen i Sierra Leone som syftade till att stärka brittiska och amerikanska diamantintressen. Denna operation var det största förehavandet den brittiska militären åtagit sig sedan Falklandskriget. Pilger citerar t.ex. utrikesminister Robin Cooks kommentar ("Instabiliteten på andra sidan jorden kan leda till färre jobb i våra fabriker, mer knark på våra gator och fler asylökande vid våra gränser") och är för övrigt mycket skarp i sina angrepp på hycklande politiker och deras opportunistiska lögnar.

Pilger är mycket kritisk mot den massmediala rapporteringen av imperialismens handlingar och är överhuvudtaget mycket skarp i sin kritik av de allmänna sanningar som åltas av journalister som väljer att blunda för de övergrepp som begås i namn av "humanitär intervention" och "moralisk plikt". De mest aktuella artiklarna i boken är daterade i slutet av förra året och i dessa går Pilger till angrepp mot USA:s krig mot Afghanistan och "kriget mot terrorismen".

Pilger skriver också intressanta artiklar om Globaliseringen och vad institutioner som IMF, Världsbanken och WTO spelar för roll i den halvkoloniala världen. Han redogör med siffror för den enorma utsugning av den halvkoloniala världen som sker via återbetalning på lån till imperialistiska långivare. Han skriver också med entusiasm om den nya rörelsen som växt fram från Seattle till Göteborg och framåt och hyser en stor tilltro till förtrycktas förmåga att organisera kamp mot orättvisorna.

John Pilger är förvisso inte någon aktivist, och han avhåller sig från att peka på en väg framåt för

klasskampen. Detta och vissa politiska formuleringar som skymtar fram då och då kan man som marxist förhålla sig kritisk till. Men så är John Pilger också en kommenterande journalist och inte en aktivist och organisatör. Som sådan tillhör han dock en av de skarpaste kritikerna av imperialismens brott som publiceras och hans artiklar/böcker förtjänar en större läsarkrets. Det vi inte fick veta är den andra boken av John Pilger som publiceras i pocketform (tidigare har också boken Den dolda dagordningen släppts av Ordfront). Glöm alltså inte att hålla ögonen öppna nästa gång ni går in i pocketbokhandeln!

Läs mer om Pilgers verk på <http://pilger.carlton.com>